

Sygn. akt X GC 99/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości (...) 69 (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S.

przeciwko (...), B.

o wydanie

I. zasądza od pozwanej (...) w B. na rzecz powoda Syndyka masy upadłości (...) 69 (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S. kwotę 10 880,00 euro (dziesięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt euro) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od 1 stycznia 2016r. jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od dnia 10 września 2014r,

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 817,00 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 99/16

UZASADNIENIE

W dniu 20 stycznia 2016 roku powód Syndyk Masy Upadłości CARGO 69 (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S. wniósł do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie pozew przeciwko pozwanej (...) w siedzibą w B. (Niemcy) o wydanie 34 kontenerów opisanych szczegółowo w pozwie, ewentualnie zasądzenie od pozwanej na rzecz spółki w upadłości likwidacyjnej kwoty 10.880 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 września 2014 roku oraz kosztów postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że na skutek wniosku złożonego w dniu 23 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie postanowieniem z dnia 10 września 2014 roku ogłosił upadłość likwidacyjną dłużnika CARGO 69 (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Powód wskazał, że niezwłocznie po objęciu funkcji syndyka przystąpił do weryfikacji dokumentów księgowych oraz dokonywanych przez upadłego transakcji. Powód podał, że w wyniku dokonanych przez syndyka czynności sprawdzających ustalono, że upadła spółka dokonała zbycia ruchomości

wchodzących w stan jej majątku na rzecz pozwanej – która to była na dzień dokonania transakcji powiązana z upadłą spółką, była bowiem reprezentowana przez tą samą osobę – A. C. (1). Powód wskazał, że w przedmiotowej sytuacji zaszyły przesłanki uzasadniające uznanie, że czynność ta jest bezskuteczna z mocy prawa względem masy upadłości. Jednocześnie zaznaczył, że nie jest w posiadaniu informacji czy spółka ta jest właścicielem kontenerów czy też zbyła je na rzecz osoby trzeciej. Uzasadniając żądanie odsetkowe powód wskazał, iż dochodzi odsetek od dnia ogłoszenia upadłości, z tym dniem nastąpiła bowiem bezskuteczność czynności prawnej, a tym samym po stronie pozwanej zaktualizował się obowiązek do zwrotu żądanej obecnie kwoty. Powód wskazał, że strony w umowie z dnia 26 maja 2014 roku zawarły zapis, iż sądem właściwym do rozstrzygania ewentualnych sporów wynikłych na gruncie umowy jest właściwy rzeczowo i miejscowo sąd powszechny z siedzibą w S..

W dniu 6 kwietnia 2016 roku pozwana wniosła odpowiedź na pozew w której wniosła o przekazanie sprawy do sądu właściwego miejscowo ze względu na siedzibę pozwanego – w B., a także o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Pozwana podniosła, że sądem właściwym miejscowo w sprawie jest sąd właściwy ze względu na jej siedzibę. Wskazała bowiem, że postanowienie umowy sprzedaży kontenerów na które powołuje się powód dotyczy jedynie sporów, które wynikły na gruncie umowy sprzedaży pomiędzy stronami, które ją zawarły, nie można natomiast uznać, że odnoszą się one do innych podmiotów, niż te które ją zawarły, w tym do Syndyka Masy Upadłości. Pozwana podkreśliła, iż A. C. (1) nie jest prezesem zarządu pozwanej spółki, co więcej osoba ta od początku 2014 nie wykonuje żadnych czynności związanych z funkcją prezesa. Pozwana podniosła, iż nie można uznać, że spółka (...) spełnia przesłanki zawarte w definicji spółki powiązanej.

W piśmie z dnia 20 czerwca 2016 roku powód wskazał, iż postanowienia umowy dotyczące właściwości mają w niniejszej sprawie zastosowanie, gdyż zmiana podmiotowa wynika z upadłości spółki, na rzecz której występuje syndyk masy upadłości. Powód wskazał również, że zgodnie z rozporządzeniem Rady z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego oraz związanym z rozporządzeniem orzecznictwem sądy państwa członkowskiego na którego terytorium postępowanie upadłościowe zostało wszczęte są właściwe do rozpoznania powództwa o unieważnienie czynności prawnej upadłego skierowanego przeciwko pozwanemu wierzycielowi mającemu statutową siedzibę w innym państwie członkowskim. Powód wskazał również, iż nie ulega wątpliwości, że czynność prawna polegająca na sprzedaży kontenerów została dokonana przez spółki pomiędzy którymi istnienie stosunek dominacji – upadła spółka reprezentowana jest bowiem przez A. C. (1) jako członka zarządu, gdzie na dzień dokonania czynności pozwana spółka była reprezentowana przez tą samą osobę. Powołując się na jednolite stanowisko doktryny i orzecznictwa powód wskazał, iż do stosunku dominacji wystarczy, by tylko jeden funkcjonariusz składu zarządu spółki A był jedynym zarządcą w spółce (...). Powód podniósł, że zgodnie z odpisem z niemieckiego rejestru przedsiębiorców A. C. (1) był prezesem spółki pozwanej, ponadto była ona przez niego reprezentowana zawierając umowę sprzedaży kontenerów – co potwierdza podpis na umowy oraz akt notarialny poświadczenia podpisów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Prezesem zarządu CARGO 69 (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. jest A. C. (2).

Bezsporne.

W rejestrze handlowym Sądu Rejonowego C. zgodnie z wpisem z dnia 20 września 2012 roku A. C. (2) określony został jako prezes zarządu spółki (...) z siedzibą w B. uprawniony do reprezentacji jednoosobowej spółki z prawem do podejmowania czynności prawnych z sobą samym lub jako pełnomocnik osób trzecich. Wpisem z dnia 4 grudnia 2015 roku prezesem zarządu spółki został R. G..

Dowód:

- Odpis z niemieckiego rejestru przedsiębiorców wraz z tłumaczeniem k. 14-16.

W dniu 26 maja 2014 roku (...) 69 (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (sprzedający) reprezentowana przez wiceprezesa zarządu D. M. oraz (...) z siedzibą w B. (kupujący) reprezentowana przez prezesa zarządu A. C. (1) zawarły umowę 34 sztuk kontenerów opisanych szczegółowo w załączniku do umowy (§ 1 umowy).

Strony ustaliły cenę kontenerów w wysokości 320 euro za każdy, łącznie 10.880 zł, płatną na podstawie faktury VAT w terminie 7 dni od dnia jej wystawienia przelewem na rachunek bankowy wskazany w treści faktury (§ 4 ust. 1 umowy).

Sądem właściwym dla rozstrzygnięcia ewentualnych sporych wynikłych na gruncie umowy jest właściwy rzeczowo i miejscowo sąd powszechny z siedzibą w S..

Załącznikami do powyżej umowy był również odpis Krajowego Rejestru Sądowego dotyczący sprzedającego oraz odpis rejestru handlowego Sądu Rejonowego C. dotyczący kupującego – gdzie zgodnie z wpisem z dnia 20 września 2012 roku A. C. (1) jako prezes zarządu był uprawniony do jednoosobowego działania w imieniu spółki.

Dowód:

- Umowa sprzedaży kontenerów k. 8-12,
- Odpis z niemieckiego rejestru przedsiębiorców wraz z tłumaczeniem k. 14-16.

Z tytułu umowy sprzedaży kontenerów w dniu 26 maja 2014 roku (...) 69 (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wystawiła (...) z siedzibą w B. fakturę na kwotę 45. 217, 28 zł.

Dowód:

- Faktura k. 13.

Postanowieniem z dnia 10 września 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie na skutek wniosku z dnia 23 czerwca 2014 roku ogłosił upadłość dłużnika (...) 69 (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. obejmującą likwidację majątku dłużnika i wyznaczył syndyka masy upadłości w osobie P. D..

Dowód:

- Postanowienie o ogłoszeniu upadłości k. 7.

Pismem z dnia 19 maja 2015 roku Syndyk Masy Upadłości (...) 69 (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w upadłości likwidacyjnej wezwał (...) do zwrotu na rzecz masy upadłości środków pieniężnych, w tym kwoty 10.880 euro z tytułu sprzedaży przez upadłą spółkę 34 sztuk kontenerów na podstawie umowy z dnia 26 maja 2014 roku.

Dowód:

- Wezwanie do zapłaty k. 17-18.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione co do roszczenia ewentualnego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że do żądania powoda zastosowanie znajdują przepisy ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, w brzmieniu ustalonym przed zmianą ustawy wchodzącą w życie w dniu 1 stycznia 2016 roku. Zgodnie bowiem z przepisami przejściowymi – art. 449 ustawy z dnia 15 maja 2015 roku - Prawo restrukturyzacyjne zmieniającej ustawę – Prawo upadłościowe i naprawcze, w sprawach w których przed dniem wejścia w życie ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości stosuje się przepisy dotychczasowe.

Legitymacja czynna powoda do występowania w sprawie wynika z art. 144 ust. 1 ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, zgodnie z którym jeżeli ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego, postępowania sądowe i administracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i dalej prowadzone jedynie przez syndyka lub przeciwko niemu. Postępowanie to syndyk prowadzi na rzecz upadłego, lecz w imieniu własnym (art. 144 ust. 2). Zwrócić także uwagę na art. 132 cytowanej ustawy, znajdujący się w rozdziale dotyczącym bezskuteczności i zaskarżania czynności upadłego, zgodnie z którym powództwo wytoczyć może syndyk.

Podstawę prawną żądania powództwa stanowił art. 128 ust. 1 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze zgodnie z którym czynności prawne odpłatnie dokonane przez upadłego w terminie sześciu miesięcy przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości z małżonkiem, krewnym, powinowatym w linii prostej, krewnym lub powinowatym w linii bocznej do drugiego stopnia włącznie albo przysposobionym lub przysposabiającym są bezskuteczne w stosunku do masy upadłości. Zgodnie z ust. 2 wskazanego artykułu przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do czynności upadłego będącego spółką lub osobą prawną, dokonanej z jej współnikami, ich reprezentantami lub ich małżonkami, jak również ze spółkami powiązаныmi, ich współnikami, reprezentantami lub małżonkami tych osób, zaś w świetle ust. 3 także do czynności upadłego będącego spółką, których dokonał z inną spółką, jeżeli jedna z nich była spółką dominującą.

Zgodnie natomiast z art. 134 ust. 1 wskazanej ustawy jeżeli czynność upadłego jest bezskuteczna z mocy prawa lub została uznana za bezskuteczną, to co wskutek tej czynności ubyło z majątku upadłego lub do niego nie weszło, podlega przekazaniu do masy upadłości, a gdy przekazanie w naturze jest niemożliwe, do masy upadłości powinna być wpłacona równowartość w pieniądzu.

Powód wskazywał bowiem, że CARGO 69 (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (w upadłości likwidacyjnej) w siedzibą w S. zawarła z (...) w dniu 26 maja 2014 roku umowę sprzedaży kontenerów. Podniósł, że A. C. (1) będący prezesem zarządu spółki w likwidacji reprezentował podczas zawierania umowy spółkę pozwaną.

Kwestionując żądanie pozwu pozwana podniosła zarzut braku jurysdykcji krajowej – wskazując, że sądem właściwym do rozpoznania sprawy jest sąd niemiecki – znajdujący się w B.. Wskazała również, że A. C. (1) od roku 2014 roku nie wykonywał czynności związanych z funkcją prezesa zarządu, nadto zakwestionowała aby spółki były spółkami powiązаныmi.

Zarzut braku jurysdykcji krajowej podniesiony przez pozwaną nie zasługiwał na uwzględnienie. W pierwszej kolejności zauważyć należy, że zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu i Rady UE z dnia 12 grudnia 2012 roku w sprawie jurysdykcji krajowej i uznawania orzeczeń sądowych i ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych spod zakresu zastosowania rozporządzenia wyłączone zostały sprawy dotyczące upadłości, ukłádów i innych podobnych postępowań. Postępowania te należą do zakresu zastosowania rozporządzenia Rady WE z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego, które w sposób kompleksowy reguluje kwestie dotyczące upadłości. Podkreślić należy, że do identyfikacji dziedziny do której należy powództwo stosować należy kryterium podstawy prawnej, nie zaś ram procesowych w które wpisuje się powództwo (zob. wyrok TS z dnia 4 września 2014 roku w sprawie C -157/13 N. (...), pkt 27). Przykładem powództwa do którego zastosowanie znajdują przepisy powyższego rozporządzenia jest powództwo o ustalenie za bezskuteczną czynności prawnej, którego podstawą prawną są przepisy krajowe dotyczące procedur upadłościowych. (zob. wyrok z dnia 12 lutego 2009 roku w sprawie C-339/07 Christopher S.). W ocenie Sądu również powództwo o wydanie (z roszczeniem ewentualnym o zapłatę) oparte na art. 128 oraz art. 134 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (a więc powiązane z bezskutecznością czynności prawnej upadłego) ściśle związane jest z postępowaniem upadłościowym i jako takie podlega zakresowi zastosowania rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego.

Natomiast w świetle z art. 3 ust. 1 wskazanego rozporządzenia, to sąd państwa członkowskiego na terytorium którego znajduje główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika jest właściwy do rozpoznania sprawy upadłościowej. W przypadku spółek i osób prawnych domniemywa się, że głównym ośrodkiem ich podstawowej działalności jest siedziba określona w statucie, chyba że zostanie przeprowadzony dowód przeciwny. Wątpliwości Sądu nie budziło natomiast, iż głównym ośrodkiem podstawowej działalności spółki będącej w likwidacji oraz jej siedzibą jest miasto S..

Wątpliwości Sądu nie budziło także, że w dniu 26 maja 2014 roku (...) 69 (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oraz (...) z siedzibą w B. zawarły umowę sprzedaży (...) kontenerów za cenę wynoszącą łącznie 10.880 euro. Z tytułu zawartej umowy spółka upadła wystawiła następnie fakturę wyrażającą cenę w złotych. Jak wynika z treści umowy, a także poświadczonego notarialnie podpisu znajdującego się na umowie, spółkę pozwaną reprezentował A. C. (1). Natomiast okolicznością bezsporną jest fakt, że osoba ta pełni funkcje prezesa spółki upadłej. Postanowieniem z dnia 10 września 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie ogłosił upadłość (...) 69 (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

Przepis art. 128 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze znajduje zastosowanie w przypadku spełnienia trzech przesłanek: dokonania przez dłużnika czynności odpłatnej, dokonania jej w ciągu sześciu miesięcy przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości, stroną czynności musi być jedna z osób określona w przepisie. Zaznaczyć należy, że czynność odpłatna to taka, której treścią jest spełnienie świadczenia majątkowego w zamian za świadczenie ekwiwalentne. Przepis ten znajduje zastosowanie do każdej czynności odpłatnej bez względu na jej wpływ na majątek upadłego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zawarta pomiędzy stronami umowa sprzedaży miała charakter odpłatny, gdyż w jej wyniku pozwana miała otrzymać 34 sztuki kontenerów, natomiast spółka upadła cenę w określonej wysokości. Nie budzi również wątpliwości, że czynność ta została dokonana w ciągu sześciu miesięcy przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości, gdyż wniosek ten, jak wynika z postanowienia o ogłoszeniu upadłości, złożony został w dniu 23 czerwca 2014 roku, natomiast umowa sprzedaży zawarta została w dniu 26 maja 2014 roku.

Zauważyć należy, że bezskuteczność czynności prawnej w stosunku do masy upadłości implikuje, w przypadku osób prawnych, dokonanie jej z współnikiem, reprezentantem lub małżonkiem, jak również ze spółkami powiązаныmi, ich współnikami, reprezentantami lub małżonkami tych stron (art. 128 ust.2), a nadto dokonanie ich z inną spółką jeżeli jedna z nich była spółką dominującą (art. 128 ust. 3).

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 § 1 pkt.4 lit. d spółką dominującą jest spółka handlowa w przypadku gdy członkowie jej zarządu stanowią więcej niż połowę członków zarządu innej spółki kapitałowej (spółki zależnej) albo spółdzielni (spółdzielni zależnej). W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że prezesem zarządu uprawnionym do reprezentacji spółki upadłej jest A. C. (3), który to jako prezes zarządu (jedeny członek zarządu spółki uprawniony do jej reprezentowania) działał w imieniu spółki pozwanej przy zawieraniu umowy sprzedaży. Zgodnie z powyższą definicją uznać należało, że w momencie zawarcia umowy pomiędzy stronami występował stosunek dominacji.

Odnosząc się do twierdzeń strony pozwanej zwrócić należy uwagę, iż z treści umowy sprzedaży oraz odpisu z niemieckiego rejestru przedsiębiorców wynika jednoznacznie, że spółka pozwana przy zawieraniu tej umowy reprezentowana była przez prezesa zarządu A. C. (3). Stoi to wbrew twierdzeniom strony pozwanej jakoby A. C. (3) nie wykonywał funkcji prezesa zarządu spółki, które jej zdaniem wykonywał R. G.. Z przedłożonego rejestru wynika bowiem, że osoba ta została powołana na funkcje prezesa zarządu dopiero w dniu 4 grudnia 2015 roku.

W konsekwencji, wobec spełnienia przesłanek wynikających z art. 128 cytowanej ustawy zawarta pomiędzy stronami umowa sprzedaży okazała się bezskuteczna względem masy upadłości. Bezskuteczność ta nastąpiła z mocy samego prawa. W szczególności sankcja bezskuteczności czynności prawnej w tym przypadku nie jest uzależniona od tego czy upadły uzyskał zapłatę. Bezskuteczność ta prowadzi do powstania roszczenia przewidzianego w art. 134 ust. 1 ustawy o wydanie utraconego majątku w naturze bądź jego równowartości (zob. wyrok SA w Lublinie z dnia 13 października 2015 roku, I ACa 293/15).

W świetle art. 134 ust. 1 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze to co wskutek tej czynności ubyło z majątku upadłego lub do niego nie weszło podlega przekazaniu do masy upadłości, natomiast gdy przekazanie w naturze jest niemożliwe do masy upadłości powinna być wpłacona równowartość w pieniądzu.

Formułując żądanie pozwu, opierając się na art. 134 ust. 1 ustawy powód, wniósł o wydanie przedmiotu umowy – 34 kontenerów, ponadto zaś zgłosił żądanie ewentualne polegające za zapłacie równowartości ich ceny – kwoty 10.800 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 września 2014 roku (tj. od dnia ogłoszenia upadłości).

Na wstępie wskazać należy, że żądanie ewentualne polega na zgłoszeniu dodatkowego żądania na wypadek nieuwzględnienia przez sąd roszczenia postanowionego na pierwszym miejscu. Sąd rozstrzyga o roszczeniu ewentualnym tylko w przypadku gdy żądanie główne, pierwsze okazało się nieuzasadnione. Roszczenie ewentualne zachodzi wówczas, gdy podstawa obu żądań jest uzasadniona, zaś sąd nie może uwzględnić roszczenia postanowionego na pierwszym miejscu gdyż prowadziłoby to do wydania między innymi niewykonalnego wyroku.

W okolicznościach niniejszej sprawy powód od początku konsekwentnie wskazywał, iż nie posiada informacji o tym czy pozwana jest w posiadaniu kontenerów. Nadto, na rozprawie w dniu 22 września 2016 roku pełnomocnik pozwanej wskazał, iż do wydania przedmiotu umowy nie doszło – tym samym zaprzeczył aby pozwana była w ich posiadaniu.

Z tego powodu powództwo w zakresie ich wydania podlegało oddaleniu. Z uwagi na niemożliwość zwrócenia przedmiotu umowy w naturze, zasadnym okazało się roszczenie ewentualne o zapłatę kwoty 10.880 euro stanowiącej jego równowartość w pieniądzu.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o treść przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Na rozprawie w dniu 22 września 2016 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania świadka A. B. – gdyż świadek ten, zgodnie z wnioskiem pozwanej przesłuchany miał być na okoliczność niewykonywania przez A. C. (1) funkcji prezesa zarządu pozwanej spółki od początku 2014 roku, prowadzenia całości spraw spółki (...) od początku 2014 przez obecnego prezesa zarządu R. G.. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie jednoznacznie jednak wynika, że A. C. (1) sprawował powyższą funkcję w momencie zawierania umowy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje podstawę prawną w treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty poniesione przez powoda w łącznej wysokości 4.817 zł złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 4.800 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).